

slutning heraf; det kan være, at selve den Dom eller Kjendelse, han har fældet, stemmer med hans Overbeviisning, uagtet han har modtaget eller ladet sig tilfise saadanne Gaver eller Fordele; men det kan ogsaa være, at det har indvirket paa hans Beslutning, og der er altsaa stor Forskiel paa Virkningerne deraf. Det er i og for sig en meget betydelig Straf, der er foreskrevet for den, der forlanger eller lader sig tilfise Gaver eller andre Fordele, nemlig ubetinget Embedsfortabelse, ligesom jeg troer, at Bestemmelserne i dette Capitel i det Hele ere affatte med en saadan Strengthed, at det vistnok ikke vil være fornødent i dette Punkt at stærpe Lovudkastet, med Hensyn til hvad det har tilsigtet. — En lignende Betragtning gjælder om det ærede Medlems Forslag under Nr. 75 til § 123, hvorefter Ordet „forsættlig“ skulde udgaae af denne Paragraph, hvilket vistnok vil være endnu langt betænkeligere. Denne Paragraph bestemmer, at naar en Dommer i sin Dommervirksomhed gjør sig forsættlig skyldig i Uretfærdighed, straffes han med Embedsfortabelse og med Strafsarbejde indtil 10 Aar, eller under formildende Omstændigheder med Fængsel, ikke under 1 Aar. De Herre ville see, at dette er en særdeles alvorlig Straf, men tillige en Straf, som kun passer for det Tilfælde, at en Dommer forsættlig gjør sig skyldig i en Uretfærdighed. Gjør han sig derimod skyldig i en saadan uden bestemt Forsæt, faaer Forbrydelsen en anden Character og kan ikke belægges med den Straf, som her er foreslaaet; der vil da i det Høieste kunne være Tale om en Straf for Bankundighed; men den kan ingenlunde være af den alvorlige Bestaaelse, som den i Paragraphen foreslaaede. Med disse Bemærkninger skal jeg for Dieblirket slutte.

Udsættelse: Jeg har ikke omtalt de nævnte to Undringsforslag, fordi de i mangfoldige Henseender have en anden Character end de foregaaende. Dersom jeg ikke tager fejl, berøre de deri omhandlede Forhold det Samme, som, i en væsentlig Grad i det Mindste, berøres i Forordningen af 23de December 1735 § 4, og vistnok ogsaa i Danske Lov 1—5 o. s. v. Det er en langt stærkere

Retstilstand, som er tilstede for Dieblirket ligeoverfor de forskjellige Forhold paa dette Omraade end den, der vil fremstaae, om det nærværende Lovudkast bliver haandhævet. Jeg skal meget gjerne indrømme, at den nærværende Tilstand, hvad Loven og dens Overholdelse angaaer, er meget vilkaarlig, og at det er meget vanskeligt maaskee for samtlige Dommere at finde, hvilke Lovsteder de bestemt skulle holde sig til, og det kan ogsaa gjerne være muligt, at den Tilstand, der vil fremkomme, efter at den foreliggende Lov er bleven gennemført, i Virkeligheden vil være strengere end den, der er tilstede i Dieblirket, men ingenlunde strengere end den, der burde være tilstede i Dieblirket. Det Spørgsmaal, som egentlig ligger for her, er, om den Tilstand, vi ville komme til ved denne Lov, er tilstrækkelig sikret gennem de foreliggende Bestemmelser, og det er dette, som forekommer mig ikke at være Tilfældet. Naar man tager § 120 for sig, vil man finde, at det hedder om Nævningerne i 2det Stykke: „Gjør en Nævning sig i sin Virksomhed som saadan skyldig i lige Brøde“ — altsaa den Brøde, der er omtalt ovenfor for Dommernes Vedkommende — „straffes han med Forbedringshuusarbejde eller Fængsel“. Nu siger jeg: naar Nævningen skal straffes paa denne Maade, saa er det besynderligt, at Dommere skal kunne komme deraf uden Fængsel, og det er derfor, jeg har stillet mit Undringsforslag; det stærper ikke væsentlig Straffen, men fremtvinger kun det, at Embedsmanden, foruden at miste sit Embede, som han absolut ikke bør have, fordi han har viist ikke at kunne røgte det paa en hæderlig og passende Maade, ogsaa kommer til at saae nogen Fængselsstraf. Det forekommer mig, at Embedsmanden ligeoverfor Nævningen maa stilles saaledes, at han for det Første ved sin Forbrydelse har viist sig usikket til at beholde sit Embede, og at han for det Andet, som Borger, altsaa ligesom Nævningen, har udviist et saadant Forhold, at han tillige skal straffes med Fængsel, eller med strengere Straf, Forbedringshuusarbejde. Det er denne Overensstemmelse, som bør findes imellem Straffene for lige Forbrydelser, der har bragt mig til at synes, at de, der have affattet Lovudkastet, ikke have stillet disse Per-